

T.c.

Alkotmánybíróság

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2975-1/2021

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	1012945-3/2021
Érkezett:	2021 SZEPT 29.
Példány:	1
Melléklet:	du

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi kiegészített és egységes szerkezetbe foglalt

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Pfv.III.21.184/2019/11. sz. határozatának és a Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.074/2019/5/II. sz. határozatának alaptörvényellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése:

Az indítványozó pert indított alperes ellen jogalkotással okozott kár megtérítése iránt. A kereset egyik jogalapja az államháztartás stabilitását biztosító egyes adótörvények módosításáról szóló 2011. évi CXXV. törvény („Tv.1”) károsító kihatása volt. A kereset másik jogalapja a t. Alkotmánybíróság által 26/2013. (X. 4.) AB határozattal vizsgált, a szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXXIV. törvény módosításáról szóló 2012. évi CXLIV. törvény („Tv2.”) által az Indítványozónak okozott károk megtérítése volt.

Mindkét jogszabályt a C-98/14. szám alatti ítéletében az Európai Unió Bírósága („EUB”) is vizsgálta. Ugyancsak foglalkozott a jogszabályok által okozott kárral az Emberi Jogok Európai Bírósága („EJEB”) is, de a 23565/13. sz. ügyben úgy látta, hogy az általuk okozott károk megtérítése érdekében a magyar bíróságokhoz lehet fordulni, amelyek az EUB ítéletére figyelemmel minden bizonnyal felülvizsgálják a korábbi elutasító joggyakorlatukat és effektív jogvédelmet biztosítanak a jogalkotással okozott károk károsultjainak.

Indítványozó keresetére az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék a keresetnek részben helyt adó rész- és közbenső ítéletet hozott 71.P.21.113/2018/15. szám alatt. A felek fellebbezésére eljáró Fővárosi Ítéltábla a 5.Pf.20.074/2019/5/II. sz. ítéletében a felperesi keresetet teljes terjedelemben elutasította. A jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmet a Kúria a Pfv.III.21.184/2019/11. sz. ítéletével bírálta el, és a jogerős ítéletét hatályában fenntartotta.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése:

A Kúria határozatát követően az Indítványozónak egyéb jogorvoslati lehetősége nincs. A rendkívüli jogorvoslatok közül egyedül a perújítás jön elméletileg szóba, de jelenleg nem ismert olyan ok az Indítványozó előtt, ami egy perújítási kérelemnek megalapozna.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje:

A Kúria elektronikusan kézbesített határozatát az Indítványozó 2021. május 28-án vette kézhez.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása:

Az Indítványozó a Tv.1 és Tv.2 hatálybalépésével közvetlenül kárt szenvedett el, amely megtérítését kérte az alapeljárásban. A kár az Indítványozót személyében és közvetlenül érintette, ugyanez igaz a kártérítést elutasító és perköltség fizetését előíró bírósági határozatra is, amely eljárásokban az Indítványozó peres fél volt.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés:

A tisztelt Alkotmánybíróság által vizsgálandó kérdés az, hogy a jogszabályok elfogadásával és hatályba léptetésével okozott károkozás esetén alkotmányosnak tekinthető-e a kötelmi jogviszony hiányára és a jogalkotó állítólagos immunitására való hivatkozás (Kúria indoklás [45]-[48] pontjai), és ezzel a károsultaknak a kártérítés lehetőségétől való elzárása. Indítványozó álláspontja szerint nem csak a Ptk. szakjogi rendelkezéseivel ellentétes a jelen panasszal érintett Kúriai határozatban megjelenő jogértelmezés, hanem alkotmányjogi szinten súlyosan sérti a tulajdonhoz való jogot, az egyenlő közteherviselés elvét, és a diszkrimináció tilalmát. Amennyiben a Fővárosi Ítéltábla és a Kúria támadott határozataikban az Indítványozó alkotmányos jogaira figyelemmel lettek volna, akkor az eljárásukban érdemben vizsgálják az érvényesített igény jogalapját és összszerszerűségét is. Ezért az alkotmányjogi panaszban kifogásolt alapjogsérelem a döntések tartalmát alapvetően befolyásolta.

Tekintettel arra, hogy az EUB joggyakorlata alapján az uniós tagállamoknak el kell ismerniük az uniós jog átvételével és alkalmazásával történő károkozás lehetőségét és a károsultaknak nem tehetik gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé a kártérítés megszerzését, a hazai bírósági gyakorlat nem érvényesülhet teljes körűen. Egységesen érvényesülő elvi hozzáállás hiányában pedig a jogalkotással okozott károkért való felelősség tagadása a tisztán hazainak minősülő jogviszonyokban sem tartható fenn, mert az az ilyen jogviszonyok alanyait diszkriminálja.

Ezen alapvető kérdések vizsgálatát az Indítványozónak akkor is kérnie kell, ha észleli, hogy a t. Alkotmánybíróság korábban már állást foglalt a jogalkotással okozott károk megtéríthetőségét elvi alapon elutasító rendes bírósági gyakorlattal kapcsolatban (3317/2021. (VII. 22.), 3128/2020. (V. 15.), 3043/2019. (III. 7.), 3187/2018. (VI. 8.), és a 3112/2017. (V. 8.) AB végzések). Ennek az az oka, hogy az Indítványozó csak akkor fordulhat újra az EJEB-hez, ha az összes hazai jogorvoslati lehetőséget kimerítette. Az úgynevezett Szalontay ügy óta az EJEB effektív és kimerítendő jogorvoslati lehetőségnek tekinti az alkotmányjogi panaszt is, így az Indítványozónak azt már csak ezen okból is be kellett nyújtania.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Az Indítványozó álláspontja szerint az Alaptörvény következő rendelkezései sérültek:

aa) A tulajdonhoz való alapjog (Alaptörvény XIII. cikk; ba) pont alatt tárgyalva)

ab) A közteherviselés elve (Alaptörvény O) cikk, XXX. cikk és 40. cikk; bb) pont alatt tárgyalva)

ac) A hátrányos megkülönböztetés tilalma (Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdés; bb) pont alatt tárgyalva)

ad) A tisztességes eljárás követelményének sérülése (Alaptörvény XXVIII. cikk 81) bekezdés; bc) pont alatt tárgyalva)

b) *A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása*

ba) **[A tulajdonjog sérelme]** Az Indítványozó keresetében említett Tv1. és Tv2. az Indítványozó vagyonának jelentős csökkenését okozták az I/8. alatti keresetlevélben részletesen bemutatottak szerint.

A Tv.1 esetében a károkozás nem a tulajdon elvonásában jelentkezett, hanem abban, hogy a Tv1. olyan adózási környezetet teremtett, amely az Indítványozó által üzemeltetett pénznyerő automaták nagy részénél a nettó játék-bevételt meghaladta. (A jogalkotó az iparág általi adatszolgáltatásra figyelemmel tisztában volt az egy játékhelyre eső átlagos nettó játék-bevétel nagyságával, amely nagyságrendileg havi háromezer forint mértékű volt. Ehhez képest került megállapításra a játékhelyenként és havonta fizetendő 500.000,- Ft összegű tételes adó, amely a mértékéből fakadóan tulajdonjog elvonó hatással járt.) Tisztelettel felhívjuk a figyelmet az Alkotmánybíróság adózási ügyekben kialakított joggyakorlatára, amely szerint: *„... alkotmányjogi értelemben a tulajdon vagyoni típusú adófizetési kötelezettséggel való korlátozása addig terjedhet, amíg az arányban áll a teherbíró képességgel, illetve a gazdasági életben való részvétellel. A súlyosan aránytalan adóztatás egyszerre sérti az alapjogi jogvédelemre jogosult adóalany tulajdonhoz való jogát [Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés] és közteherviselési kötelezettségét [Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdés]. Az Alkotmánybíróság feladat- és hatáskörébe tartozik, hogy közvetlenül az Alaptörvény szabályait alkalmazva meghatározza a szakjogi értelmezés alkotmányos kereteit, tehát azt, hogy hol húzódik a határ a konfiskáló adóterhelés és az ezt el nem érő helyi adóztatás között”* (3233/2021. (VI. 4.) AB határozat [33] pont). Az alkotmányellenes adó kárként jelentkezik az azt befizetni kénytelen adóalany vagyonában.

A Tv2. sem vonta el Indítványozó tulajdonát, viszont annak üzemeltetését megtiltotta, így eredményében azonos következményt hozott létre. A pénznyerő automaták kaszinókon kívüli üzemeltetésének megtiltásával az Indítványozó azon költségei, amelyekkel felkészült a törvényalkotó által négy (!) törvényben, valamint két (!) további rendeletben szabályozott úgynevezett szerver alapú üzemeltetésre. A jogalkotó által bevezetni tervezett szerver alapú üzemeltetés újabb jogszabály általi ellehetlenítése elmaradt haszon formájában is jelentős kárt okozott az Indítványozónak, ahogy szakjogi szempontból a csatolt keresetlevélben ez részletesen kifejtésre kerül.

A szerver alapú működés bevezetésére irányuló intenzív jogalkotási folyamatra figyelemmel Indítványozót tulajdonjogi védelmet élvező közjogi váromány illette meg az általa ésszerű mérlegeléssel elérhető eredmény tekintetében. Az ilyen váromány alkotmányos tulajdoni védelmét többek között a 3029/2018. (II. 6.) AB határozat [15] pontja is megerősíti: *„... az Alaptörvény hatálybalépését követően az Alkotmánybíróság többször is megerősítette, hogy következetes a gyakorlata a tekintetben, hogy az Alaptörvény XIII. cikkében rögzített tulajdonhoz való jog – a már megszerzett tulajdon mellett – kivételes esetben a tulajdoni várományokat is védi. A várományok esetében azonban a tulajdon alapjogi sérelmének megállapítására csak a jogszabályon alapuló várományok (közjogi várományok) esetében kerülhet sor [23/2013. (IX. 25.) AB határozat, Indokolás [74]; 3115/2013. (VI. 4.) AB határozat, Indokolás [34]; 3021/2017. (II. 17.) AB határozat, Indokolás [62]].”*

Az Indítványozó által elszenvedett károk megtérítésére – kártalanításra vonatkozó törvényi rendelkezés hiányában; lásd lent 3. a) pont – polgári perben van lehetőség. A kártérítési perben eljáró Fővárosi Ítéltábla és a Kúria a kárigényt megtagadták.

Az eljáró bíróságok álláspontjának elvi tarthatatlanságát a Szegedi Ítéltábla BDT 2018/3816. szám alatt megjelölt ítéletéből vett idézet jól mutatja: *„Az ítéltábla előtt is ismert az az I. rendű alperes által*

hivatkozott és a közelmúltig töretlen bírói gyakorlat, amely nem ismerte el a jogalkotással okozott kárért fennálló felelősséget arra hivatkozva, hogy a jogalkotásra, mint az általános és absztrakt magatartási szabályok létrehozására irányuló tevékenységre és a hozzá kapcsolódó felelősségre kizárólag a közjog (alkotmányjog) szabályai vonatkoznak, amelyek jelenlegi jogunkban immunitást biztosítanak a jogalkotó számára, a jogszabály hatálybalépésével esetlegesen bekövetkezett károsodás pedig önmagában nem keletkeztet a jogalkotó és a károsult között kötelmi jogviszonyt, és ilyen értelmű jogszabályi rendelkezés hiányában a sérelmek jóvátételére (a jogalanyok kárpótlására) a polgári jogi kárfelelősség szabályai sem alkalmazhatók (EBH2010. 2130., EBH1999. 14.). Valójában azonban sem a korábbi, sem a hatályos jogunkban nem található a jogalkotót megillető immunitást kimondó jogszabályi rendelkezés, illet az I. rendű alperes sem tudott megjelölni. Tény ugyanakkor, hogy az Európai Unió Bíróságának gyakorlata szerint a tagállamoknak felelniük kell az állampolgáraikkal szemben az uniós jog megsértését eredményező jogalkotási anomáliákért, adott esetben a jogalkotás elmulasztásáért, így például kötelesek megtéríteni a magánszemélyeket ért azon károkat, amelyek egy irányelv átültetésének elmaradásából származnak (Francovich ügy, Brasserie du Pêcheur ügy). Márpedig nem lehet alátámasztani az államnak az alkotmányellenes jogalkotás miatti felelősség alóli mentességét, ha az uniós jogba ütköző jogalkotással okozott károkért viszont felelnie kell”.

A fentiek miatt azzal, hogy a Kúria a kárigény létét tagadta, megakadályozta a kár megtérítését, így tette teljessé és visszafordíthatatlanná a károkozást.

bb) [A diszkrimináció tilalmának és a közteherviselés elvének sérelme] A modern alapjogfelfogás a diszkrimináció tilalmából és a közterhek viseléséhez való hozzájárulásból megalkotta az egyenlő használdozat, illetve elterjedtebb kifejezéssel az egyenlő közteherviselés elvét. A közteherviselés elve a t. Alkotmánybíróság gyakorlata szerint is magában foglalja az általánosság, az egyenlőség elvét, a teljesítőképesesség szerinti adózás elvét, és az elkobzó jellegű adók tilalmát.

Az Indítványozó tisztában van azzal, hogy még az 1949. évi Alkotmány alkalmazása során a 19/2004. (V.26.) AB határozatban a t. Alkotmánybíróság úgy látta, hogy a jogalkotással okozott károkért való állami felelőtlenség nem jelenti a hátrányos megkülönböztetés tilalmának sérelmét. Utalni szeretnénk azonban arra, hogy a korábbi AB határozatok az Alaptörvény Záró és vegyes rendelkezések c. része – Negyedik Módosítás által beiktatott – 5. pontja szerint az Alaptörvény elfogadását megelőzően született határozatok hatályukat veszítik. Másrészt az Alaptörvény R) cikkely (3) bekezdése szerint azt a történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

Ennek azért van jelentősége, mert az egyenlő közteherviselés elve alapján már a királyi Curia is levezette a jogalkotó kárfelelősségét, ha egy, a közjó érdekében hozott döntés anyagi terheit nem a köz, hanem csak egy lényegesen kisebb érintetti kör viselte. A királyi Curia 1888. május 18-án szentesített 40. számú teljes ülési határozatának indokolása szerint „*a közjó fenntartásához és előmozdításához minden egyes állampolgár csak aránylag tartozik hozzájárulni. Egyeseknek a vagyonát nem követelheti az állam áldozatul, ingyen, a többiek javára*”.

A királyi Curia már tíz évvel a 40. sz. TűH elfogadása előtt, 1878-ban jogalkotással okozott kár megtérítésre kötelezte az államkincstárat. A adott ügyben a károsodás az 1848. évi VIII. és IX. tc. alapján következett be, mert a törvények a vagyonelvonást eredményező konkrét tényállásra kárpótlási szabályt nem tartalmaztak: „*Erre nézve áll az általános jogszabály, mely szerint senki törvényesen szerzett magánvagyonától kártalanítás nélkül meg nem fosztható és a bíró ezen általános jogszabály alkalmazásától csak ott érezhetné magát felmentve, hol a törvény kivételesen mást rendelt, hol a törvényhozás magánvagyonon jogosítványokat oly világos kijelentéssel talált megszüntetendőknek, miszerint azokért az illető nem követelhet kárpótlást*”.

A királyi Curia ebben az ügyben a kártérítést eredményező jogtalanságot abban látja, hogy a törvényből hiányoztak a minden esetre kiterjedő kártalanítási szabályok.

A magyar általános polgári törvénykönyv tervezetéhez 1902-ben megjelentetett miniszteri indokolás például így indokolja az állam kártérítő felelőssége bevezetésének fontosságát: „*Ha az állam megköveteli polgáraitól, hogy hivatalnokaiban megbízzanak és nekik törvényes hatáskörükben engedelmeskedjenek, ugy ennek erkölcsi és jogi corollariuma, hogy az állam viszont helyt álljon hivatalnokaiért. A hivatalnoki szervezetet az állam a köz érdekében állapítja meg; ha ez a szervezet egyes esetekben helytelenül functionál, a kárt is a köznek kell viselnie, nem az egyesnek, a kit e kár véletlenül épen ér ... az igazsággal meg nem egyeztethető, hogy az állam önmagát kivonja azon felelősség alól, amely a többi közjogi testületek terhére törvényileg meg van állapítva*”.

Az EJEB a dohánykereskedelem újraszabályozásával kapcsolatban az ún. Vékony ügyben (65681/13. sz.) született ítéletében kimondta, hogy „*Tekintettel a nyilvánvaló gazdasági érdekre, ami a dohánytermékek kiskereskedelmét a kérelmező vállalkozásához általánosságban fűzi, a Bíróság meggyőződött arról, hogy a kérelmező régóta fennálló, dohánytermékek árusítására vonatkozó engedélyének jogszabályi elvonása az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikke szerinti jogaiba való beavatkozásnak minősült (ld. különösen Tre Traktörer AB v. Sweden, 1989. július 7, § 53, Series A no. 159) a dohánytermékek kiskereskedelme által megkönnyített dohányzás káros következményei ellenére*” (29. pont).

Az EJEB hangsúlyozta, hogy „*a beavatkozást eredményező intézkedésnek „megfelelő egyensúly”-t kell találnia a közösség általános érdekének kívánalmai, valamint az egyén alapvető jogai védelmének követelményei között (ld. inter alia, Sporrong and Lönnroth v. Sweden, 1982. szeptember 23, § 69, Series A no. 52). ... Ésszerű arányossági viszonyoknak kell fennállnia az alkalmazott eszközök, valamint az elérni kívánt cél között (ld. fent hivatkozott James and Others, 34. o.). A Bíróság nem állapítja meg a közérdek és az egyén jogai közti megfelelő egyensúlyt, amennyiben az érintett személy egyéni és túlzott terhet kénytelen viselni (ld. fent hivatkozott Rosenzweig, § 48)*” (33. pont). Az EJEB utalt arra is, hogy „*Az engedély birtokosai számára rendelkezésre álló nagyon rövid időtartamot, hogy reagáljanak a megélhetési forrásukat szűkítő változásra, az állam nem ellensúlyozta semmilyen pozitív intézkedéssel, mint például egy ésszerű kártérítési rendszer elfogadásával. A fentiekben túlmenően az fel sem merült, hogy a kérelmező – bár családi vállalkozása az egészségre káros termékek jogszerű árusításával foglalkozott – bármilyen jogszabályt megsértett volna (vö. Tre Traktörer, loc. cit.). Az intézkedést állandó jogszabályi módosításokkal és jelentős gyorsasággal vezették be, a régi engedély elvesztése automatikus volt...*” (35. pont).

A jogszabályi tilalmakat az EJEB joggyakorlata nem tekinti önmagában egyezményesértőnek, hanem azok tényleges kihatását esetről-esetre vizsgálja meg. Az EJEB például az Immobiliare Saffi v. Italy¹ ügyben is kifejezetten vizsgálta, hogy megvalósul-e a rendelkezéssel érintettek túlzó egyedi terhelése (59. §). Álláspontja szerint ugyanis a köz összessége által élvezett eredmények hátrányait nem lehet egyesekre ráterhelni, mert ez tőlük már nem elvárható szintű áldozat.

Az EJEB a Vékony ügyben azt állapította meg, hogy „*a kérelmező a szabályozó intézkedés okán túlzott egyéni terhet volt kénytelen viselni. A fenti megfontolások elegendőek ahhoz, hogy a Bíróság megállapítsa az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkének sérelmét*”. A fentiekre tekintettel az EJEB a panaszosnak tisztességes elégtételt (kártérítést) ítél meg.

¹ Immobiliare Saffi v. Italy. Ügyszám: 22774/93. Lásd a határozat 46. és 59. §§-ai.

A fentiekre, valamint arra tekintettel, hogy a t. Alkotmánybíróság az EJEB által biztosított alapjogvédelmet az alapjogvédelem minimális szintjének tekinti (pl. 3295/2021. (VII. 22.) AB határozat [38] pontja), álláspontunk szerint a t. Alkotmánybíróságnak a 2. pont ba) és bb) alpontjai szerinti alapjogsérelmeket együtt kell értékelnie és megállapítania, hogy azok alapján megengedhetetlen az Indítványozó által kifogásolt azon alkotmányellenes joggyakorlat, amely a kárigény létét jogalkotással okozott károk esetében elvi alapon tagadja. (Ki szeretnénk emelni, hogy a t. Alkotmánybíróság fent már idézett 3233/2021. (VI. 4.) AB határozata alapján a konfiskáló adó a tulajdonjog mellett az egyenlő közteherviselésre vonatkozó előírást is sérti, így a két szempont együttes értékelése a magyar alkotmányjogi gondolkodástól sem idegen.)

Az Alaptörvény 40. cikke a közteherviseléssel összefüggésben „a közös szükségletek kielégítéséhez való kiszámítható hozzájárulás”-ról beszél. A jelen esetben azonban kizárólag a pénznyerő automatákat üzemeltető vállalkozásoknak, többek között Indítványozónak kellett kizárólagosan viselnie az Alkotmánybíróság 26/2013. (X. 4.) AB határozata szerint közérdekűnek minősülő célok elérésének az anyagi terhét, vállalkozási tevékenységük két nap alatti ellehetetlenítése által. A jogalkotó ezt a terhet kártalanítás formájában nem kompenzálta, ezért a Tv.2 Indítványozót (is) diszkriminálta és nem biztosította a közteherviselés kiszámíthatóságát és arányosságát.

bc) **[A tisztességes eljárás sérelme]** Nem vitatjuk annak szükségességét, hogy a felülvizsgálati eljárásban eljáró Kúria olyan érthető és egyértelmű kérelem alapján járjon el, amelyből megállapítható, hogy a felülvizsgálati kérelem előterjesztője miben és miért látja a jogerős ítéletet jogszabálysértőnek. Ezért az eljárási jogszabályok meghatározzák a felülvizsgálati kérelem formájával és tartalmával szembeni elvárásokat. Ezek a részletszabályok azonban nem írják felül az általános eljárásjogi alapelvet, hogy a beadványokat, kérelmeket tartalmuk szerint kell elbírálni.

Álláspontunk szerint a felülvizsgálati ítélet [40] pontjával ellentétben a felülvizsgálati kérelem mindenben megfelelt a [38] pontban hivatkozott bírói gyakorlatnak. Az eljáró tanács számunkra érthetetlen okból észszerű indok nélkül, pusztán alaki okokat megjelölve és csak azoknak jelentőséget tulajdonítva olyan formalista jogértelmezést valósított meg, mely ránk nézve jelentős alkotmányos jogsérelmmel járt.

A szükségtelen formalizmust a t. Alkotmánybíróság a bírósági határozat megsemmisítéséhez vezető oknak ismeri el (3002/2021. (I. 14.) AB határozat [64] pont; vö. 24/2016. (XII. 12.) AB határozat [40] pont is). Ez megfelel más európai alkotmánybíróságok gyakorlatának is (lásd pl. Bundesverfassungsgericht 1 BVR 2615/04. sz. ügy). A formalizmust a svájci Bundesgericht a jogszolgáltatás megtagadásának tekinti. Álláspontja szerint az alaki jog szabályai szükségesek az anyagi jog szabályainak révényesüléséhez, de alkalmazásuk nem válhat öncéllá, nem mehet túl azon a szolgáló funkción, ami az eljárási szabályok célja [vö. 2C_694/2017 sz. ügy; BGE (hivatalos gyűjtemény) 95 I 1, 134 II 244, 142 I 10 is).

Ez az alkotmánybírósági megközelítés helyes, mert a formalizmussal az azt használó bíró csupán elleplezi a döntése szerinti értékválasztást (a kérelem indokolásának érdemi feldolgozása, vagy az indokolás létének eltagadása), és úgy tesz, mintha döntése a a hatályos jogból (jelen esetben a Pp. 272. § (2) bekezdése és 275. § (2) bekezdéséből, valamint a 1/2016. (II.15.) PK véleményből) kényszerítő erővel következne.

A felülvizsgálati ítéletbe foglaltakkal ellentétben a felülvizsgálati kérelem 9.-30. oldalain részletesen megindokoltuk, hogy miért tekintjük a jogerős ítéletet a Ptk. 349. §-ba, a Pp. 164. §-ba és 206. §-ba ütközőnek. Ezért ezeket a hivatkozásokat a t. Kúriának még akkor is érdemben vizsgálnia kellett volna, ha végül arra is jut, hogy a kérelemben hivatkozott jogellenesség nem áll fenn. A Pp. 221. § (1) bekezdését pedig azért nem kellett külön megjelölni, mert az ítélet tartalmi hiányosságait a megsértett jogszabályhelyek kifejezett megjelölésével állítottuk.

Azzal, hogy a kérelemben megjelölt és megindokolt jogszabálysértések vizsgálatát a felülvizsgálati ítélet megtagadta, megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, mert eljárása nem volt tisztességes.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Kérelem jogalkotói mulasztásban megnyilvánuló alkotmányosértés hivatalbóli vizsgálatára:

A t. Alkotmánybíróság a 26/2013. (X. 4.) AB határozatban megállapította, hogy a szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXXIV. törvény módosításáról szóló 2012. évi CXLIV. törvény az érintetteknek kárt okozott, de a szükséges kárpótlásról nem gondoskodott. A határozat [168] pontjában a t. Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az érintettek kártalanításának kötelezettsége a jogállamiságból eredő elvárás. A t. Alkotmánybíróság itt arra utal, hogy egy nemzetbiztonsági eljárás lezárását követően eleget tehet a jogalkotó ezen kötelezettségének. Ha volt is valaha ilyen, a Magyar Állam által soha nem igazolt eljárás, a határozat meghozatala óta az minden bizonnyal már befejeződött. Erre figyelemmel a Magyar Államnak a kártalanításról már jogszabályt kellett volna alkotnia. Ilyen jogszabály azonban nem került még elfogadásra. Kérjük, hogy a t. Alkotmánybíróság szíveskedjen a mulasztást észlelni és hivatalból határidőt tűzni a kártalanítást megállapító jogszabály meghozatalára.

b) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését:

Nem.

c) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el:

Ügyvédi meghatalmazás csatolásra került (1/1).

d) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról:

Az adatkezelési nyilatkozat csatolásra került (1/2.)

e) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata:

A t. Fővárosi Törvényszék által továbbított aktában foglaltakon túl:

Az EJEB 23565/13. sz. ügyben hozott végzése az Indítványozó fordításában (1/3.)

Jelen beadványunkat a IV/2975-1/2021. számú felhívásban foglaltaknak pdf formátumban e-mail csatolmányként nyújtjuk be.

indítványozó képviseletében

